

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci navrhovatelů: **a) A.M.**, nar. X, bytem K. S. 993/8, P., **b) Mgr. F.M.**, nar. Y, bytem K. S. 982/21, P., proti odpůrci: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. U 1181/2013 ze dne 31. 10. 2013,

t a k t o :

- I. Řízení o návrhu podaném navrhovatelkou A.M. **se z a s t a v u j e .**
- II. Návrh navrhovatele Mgr. F.M. **se z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelé podali u Městského soudu v Praze návrh, kterým se domáhali zrušení opatření obecné povahy – úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. U1181/2013 ze dne 31. 10. 2013.

Soudní poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti, poplatková povinnost vzniká podáním návrhu, poplatek je povinen zaplatit ve věcech správního soudnictví ten, kdo

podal návrh (§ 2 odst. 2 písm. a), § 4 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 549/1991 Sb.).

Protože v daném případě tato poplatková povinnost splněna nebyla, soud oba navrhovatele k zaplacení soudního poplatku vyzval a zároveň je upozornil, že řízení bude zastaveno, jestliže do 5 dnů ode dne doručení výzvy soudní poplatek zaplacen nebude. Výše soudního poplatku je dána položkou 18 bodu 2 písm. b) Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb.

Výzva k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě byla navrhovatelce A. M. doručena dne 16.1.2015. Od tohoto dne počala běžet soudem stanovená lhůta 5 dnů k zaplacení soudního poplatku. Ve stanovené lhůtě však poplatek zaplacen nebyl. Proto soud podle § 47 písm. c) s.ř.s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. rozhodl tak, že řízení o návrhu podaném navrhovatelkou A.M. se zastavuje. Vzhledem k tomu, že druhý navrhovatel soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplatil, soud se napadeným opatřením obecné povahy zabýval na základě jeho návrhu.

Navrhovatel v návrhu uvedl, že dne 31. 10. 2013 byla Magistrátem hl. m. Prahy schválena uvedená úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, kterou došlo v lokalitě jižně od ulice Bryksova na pozemcích č. parc. 232/222, 232/225 a dalších pozemcích v k. ú. Černý most k navýšení kódu míry využití území v ploše všeobecně smíšené SV 1 z kódu C na kód D, v ploše všeobecně smíšené SV 2 z kódu B na kód E a v ploše čistě obytné OB z kódu B na kód C. Dle navrhovatele k popsané úpravě územního plánu došlo na základě podnětu Rady městské části Praha 14, na kterou se, se žádostí o uplatnění podnětu obrátila společnost CANABA Development s.r.o., která na předmětných pozemcích plánuje zástavbu bytovým komplexem. Zvýšení míry využití území odsouhlasila Rada městské části Praha 14 dne 20. 5. 2013 a dne 30. 9. 2013. Úprava byla schválena pod č. U 1181/2013. Po změně vzrostl koeficient podlažní plochy v jednotlivých plochách na 0,8, 1,1 a 0,5. Tato úprava umožňuje na pozemcích vybudování bytových domů s podstatně větší zastavěnou podlahovou plochou a vyšší podlažností. Dle oznámeného záměru je cílem vybudovat na pozemcích obytný soubor, který se skládá z pěti bytových domů a parkovacího domu. Tři bytové domy mají 8 nadzemních podlaží a dva bytové domy 5 nadzemních podlaží. Všechny bytové domy pak mají jedno podzemní podlaží. Parkovací dům má 4 nadzemní podlaží. Navrhovatel uvedl, že je zřejmé, že obytný soubor realizovaný v tomto rozsahu bude mít negativní dopady na užívání nemovitostí navrhovatele a na životní prostředí v předmětné lokalitě. Negativní dopad bude mít také vzrůst dopravy na stávajících poddimenzovaných komunikacích, které zajišťují přístup do prostor volnočasových aktivit dětí a mládeže, a zvýšení nedostatečnosti občanské vybavenosti. Výška zamýšlených obytných domů změní charakter místa zástavby.

Dále navrhovatel poukázal na to, že Rada městské části Praha 14 usnesením ze dne 2. 6. 2014 svůj souhlas s úpravou územního plánu odvolala.

Navrhovatel uvedl, že je spoluvlastníkem pozemků a budov nacházejících se v těsné blízkosti pozemků dotčených úpravou. Úprava územního plánu umisťuje konkrétní záměr a při jejím přijímání byla navrhovateli odeprána možnost bránit svá práva, neboť se jednalo o proces neveřejný a bez možnosti přímo dotčených vlastníků nemovitostí vyjádřit se. Vzhledem k tomu, že podle stavebního zákona se v následném územním řízení nepřihlíží k námitkám, které mohly být uplatněny při projednávání územního plánu, je zřejmé, že navrhovatel byl zkrácen na svých právech, když neměl možnost v tomto řízení uplatnit

námítky proti využití území v kapacitě stanovené úpravou územního plánu. Danou úpravou může být dotčen na svých právech. Zvýšením míry využití území dojde k zahuštění zástavby, zvýšení dopravní obslužnosti a k poklesu tržní ceny majetku.

K projednání uvedené změny míry využití pozemku nedošlo zákonným procesem. Napadené opatření obecné povahy nebylo schváleno k tomu oprávněným orgánem a nebylo vydáno v zákonem předepsaném procesu. Nezákonnost spočívá v procesu projednávání a schvalování předmětné úpravy a ve formě, kterou byla úprava vydána. Úprava nebyla veřejně projednána, byla pouze potvrzena odpůrcem na výkresech, které byly přílohou žádosti. Tento doklad byl vydán pouze žadateli, příslušené městské části a stavebnímu úřadu. Úprava nebyla projednána, nebyla schválena Zastupitelstvem hl. m. Prahy a následně nebyla řádně zveřejněna. Odpůrce tak postupoval v rozporu se zákonem. Dle navrhovatele je úprava závazným podkladem z hlediska souladu záměru investora s územním plánem pro navazující procesy. Má povahu opatření obecné povahy a je závazná, neboť přímo opravňuje zájemce o budoucí výstavbu, aby ve smyslu této úpravy požadoval umístění bytového komplexu. Navrhovatel poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009 sp. zn. 1 Ao 1/2009, ze kterého vyplývá správnost jeho názoru o aktivní legitimaci k podání návrhu. Dále poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013 č.j. 1 Aos 1/2013-116, podle kterého změnu kódy míry využití území nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej jednoduchým neveřejným procesem. Tento kód byl v projednávané věci nesprávně zařazen do směrné části územního plánu. Jestliže závazné části územního plánu mohou být měněny pouze způsobem popsáním v novém stavebním zákoně, tedy formou opatření obecné povahy, nepřísluší změna kódu míry využití území orgánu, který je novým stavebním zákonem oprávněn pouze k úpravě směrné části územního plánu. Žádost o změnu tedy měla být posouzena postupem stanoveným pro vydání opatření obecné povahy včetně zachování procesních práv vlastníků okolních pozemků a staveb.

Z uvedených důvodů navrhovatel navrhl, aby soud rozhodl, že úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. U 1181/2013 ze dne 31. 10. 2013 se dnem právní moci rozsudku zrušuje a že odpůrce je povinen uhradit mu náhradu nákladů řízení.

Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že dle jeho názoru v daném případě není dána aktivní legitimace navrhovatele, který je spoluvlastníkem nemovitosti č.p. 977-986. Tato nemovitost se nachází na pozemcích parc. č. 232/109-232/118, které jsou od pozemků dotčených napadenou úpravou vzdálené přes 300 metrů a jsou od nich odděleny dvěma komunikacemi a řadovou zástavbou bytových domů. Dle názoru odpůrce je aktivně legitimován k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy pouze ten, kdo tvrdí zkrácení na svých právech, ale současně toto právo řádně a konkrétně prokazuje. Obě tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Na podporu svého názoru odkázal odpůrce na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ao 2/2009-23 ze dne 11. 6. 2009 a č.j. 4 Ao 1/2010-432 ze dne 24. 2. 2010. Na podporu svého názoru odpůrce odkázal i na další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Obdobná situace byla posuzována i Ministerstvem pro místní rozvoj, které rovněž dospělo k závěru, že soulad konkrétního záměru s veřejným zájmem se posuzuje v územním řízení. S odkazem na závěry judikatury odpůrce vyslovil názor, že navrhovatel nebyl úpravou směrné části územního plánu nijak dotčen na svých věcných právech, a proto není aktivně věcně legitimován k podání návrhu. Případná omezení jeho vlastnických práv mohou a budou předmětem jiných řízení. Úpravou nebyla umístěna stavba do území ani nedošlo ke změně funkčního využití území. Důvody uváděné navrhovatelem jsou spekulativním tvrzením bez řádné konkretizace. Tyto důvody může navrhovatel uplatňovat

v rámci územního řízení. Při projednávání a schvalování úpravy postupoval odpůrce v intencích zákona a judikatury platné v době projednávání a schvalování předmětné úpravy.

Z těchto důvodů odpůrce navrhl, aby soud návrh zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že na základě návrhu úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy po předložení vyjádření odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy a Útvaru rozvoje hl. m. Prahy byla odborem stavebním a územního plánu Magistrátu hl. m. Prahy vydána úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. U1181/2013 s tím, že předmětem úpravy je míra využití území v k. ú. Černý most – území všeobecně smíšená (SV 1-C, SV 2-B) a území čistě obytné (OB-B) jižně od ulice Bryksova. Podle této úpravy v ploše SV 1 byl kód C změněn na kód D, v ploše SV 2 byl kód B změněn na kód E a v ploše OB byl kód B změněn na kód C.

Součástí úpravy je výkresová příloha, ve které je původní stav ve výkresu č. 4 a nový stav ve výkresu č. 4. Grafické přílohy jsou opatřeny údajem o tom, že jsou platné od 31. 10. 2013.

V daném případě je nesporné, že napadená úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy je opatřením obecné povahy.

Podle § 101a odst. 1 věta první s.ř.s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Proto se soud zabýval tvrzením navrhovatele o zkrácení na jeho právech. Navrhovatel své tvrzení odůvodnil tím, že zamýšlený obytný soubor bude mít negativní dopady na užívání jeho nemovitostí a na životní prostředí, že dojde k zahuštění zástavby, ke zvýšení dopravy a k poklesu tržní ceny majetku. Navrhovatel tak splnil svou povinnost tvrzení, ale soud má za to, že toto tvrzení nedokládá dotčení jeho hmotných práv.

Obdobná otázka byla řešena Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24.2.2010 č.j. 4 Ao 1/2010-43 (www.nssoud.cz), ve kterém je mimo jiné uvedeno, že *opatření obecné povahy je správní akt s konkrétně určeným předmětem a obecně vymezeným okruhem adresátů. Jakkoliv je však okruh adresátů obecný, pro věcnou legitimaci k podání návrhu je nutno trvat na zákonném požadavku dotčení na právech přímo napadeným opatřením, jak ostatně vyplývá z § 101a s.ř.s. Zákon totiž vychází z toho, že možnost podat návrh na zrušení opatření obecné povahy je primárně procesním prostředkem ochrany proti výslednému aktu, nikoliv proti procesu jeho přijímání. Teprve poté, kdy je najisto postaveno, že k zásahu do hmotných práv navrhovatelky došlo, je možno se zabývat i zákonností procedury přijetí. V projednávané věci to znamená, že je třeba posoudit, zda navrhovatelka spadá do onoho obecně vymezeného okruhu osob, jež jsou vydaným opatřením obecné povahy dotčeny a zda tedy u ní skutečně nastala ona výjimečná situace, kdy realizací změny směrné části územního plánu dojde nepochybně k podstatnému ovlivnění poměrů i na jejich bezprostředně nesousedících pozemcích.*

Z navrhovatelem zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009 č.j. 1 Ao 1/2009-120 vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi aktivní procesní legitimací navrhovatele jako podmínkou přípustnosti návrhu a aktivní věcnou legitimací návrhu, tedy otázkou jeho důvodnosti.

V daném případě navrhovatel tvrdil zkrácení na svých vlastnických právech (zahuštění zástavby, zvýšení dopravy, snížení ceny majetku), tato tvrzení však nijak blíže nekonkretizoval. Není zřejmé, jakým způsobem ztíží navrhovateli užívání jeho nemovitostí zahuštění zástavby. Pokud se jedná, o zvýšení provozu na komunikacích, větší počet vozidel v lokalitě sice může znamenat určité snížení komfortu při jízdě a parkování, avšak navrhovatel neuvádí žádné skutečnosti, ze kterých by bylo dovodit, že nebude mít zajištěn příjezd a možnost parkování v místě bydlení. Snížení ceny nemovitostí je pak zcela nepodloženým tvrzením. Po zhodnocení skutkového stavu dospěl soud k závěru, že provedenou změnou koeficientu využití území nedošlo ke zkrácení vlastnických práv navrhovatele tvrzeným způsobem. Změna míry využití území sice znamená možnost vyšší zastavěnosti předmětných pozemků, ale konkrétní podobu staveb na těchto plochách potenciálně realizovaných bude možno posoudit až po předložení projektové dokumentace ve fázi územního řízení. Poté bude rovněž možno posoudit, zda realizací záměru dojde k dotčení práv navrhovatele. Pokud získá postavení účastníka takového řízení, pak v takovém řízení bude moci uplatňovat svá práva. Zvýšení počtu obyvatel i automobilů v dané lokalitě neznamena automaticky dle názoru soudu, že navrhovatel nebude moci řádně užívat svou nemovitost a že tedy bude zkrácen na vlastnických právech. Není-li navrhovatel věcně legitimován k podání návrhu, nemůže se dovolávat ani nezákonnosti procesu při úpravě míry využití území a porušení svých procesních práv, neboť i v tomto případě by muselo být zřejmé, že toto porušení mohlo mít za následek zkrácení jeho hmotných práv. Jestliže však, jak bylo řečeno již shora, provedená úprava neznamena zkrácení hmotných práv navrhovatele jako vlastníka nemovitostí, nemohlo dojít ani ke zkrácení jeho procesních práv. Za této situace pak není rozhodné, že ke změně míry využití území mělo dojít postupem podle § 188 odst. 3 věta první zákona č. 183/2006 Sb. K této okolnosti by soud přihlédl tehdy, pokud by byla dána aktivní věcná legitimace návrhu.

Ze shora uvedených důvodů soud návrh jako nedůvodný podle § 101d odst. 2 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když navrhovatel ve věci úspěch neměl a odpůrci náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. dubna 2015

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
J.H.